

[Schovelin.]

forhandlinger for Øje, at kunne forhøje vore Toldsatser.

I denne Fare plumper nu Regering og Rigsdag ud som en Graasten og gaar selvfølgelig til Bunds! Det, der sker, er jo, at vi overleverer Danmark bundet paa Hænder og Fødder til Tysklands handelspolitiske Forgodtbefindende, at vi surrer os til Masten paa et handelspolitisk Skib, som ganske sikkert gaar sin Undergang i Møde. Selv den højtærede Udenrigsminister har jo dog været inde paa, at Verdens Handelspolitik er i Støbeskeen; vi gaar nu straks i Støbeskeen og kommer ud deraf som Vraggods. At slutte en saadan Traktat — ja, mig synes det at være Dumhedens Apoteose.

Men nu de andre, siger man, de andre binder sig jo; hvorfor er det da saa skrækkeligt, at Danmark binder sig? de andre binder sig jo ogsaa. Ja, men de har let ved at springe fra. Har Danmark da ikke let ved at springe fra? Jo, naturligvis, Danmark har formaliter set akkurat lige saa let ved at springe fra, men vi kender jo nok, hvordan det er her i Danmark: vi er saa forfærdelig imponerede af internationale Aftaler, d. v. s., naar vi skal bruge dem, f. Eks. i en Voldgiftssag, naar de skal have nogen Betydning for os, skaffe os Fordele, Gud bevarer, saa kender vi ikke noget til dem, saa er vi lige glade, men ellers er vi saa forfærdelig imponerede af internationale Aftaler, og skulde man virkelig kunne finde en dansk Udenrigsminister, der i den Grad kunde skyde Modet op i sig, at han kunde sige en saadan Traktat op? Nej, jeg ser i Aanden, at vi er bundne, vi bliver saamænd de sidste, der bliver hængende ved den, og intet kan redde os ud af den forsmædelige og landsskadelige Situation, som dansk Erhvervsliv her bringes ud i, intet andet, end at Lykken bliver bedre end Forstanden.

Men er der da slet ingen Argumentation for det? Jo, det er der ganske vist. Vi har hørt noget om Fredens Gerning, om, at Toldskrankerne bør falde, og at vi bør bidrage dertil o. s. v. Alt dette vil jeg mere regne til de skønne Talemaader. Med Virkeligheden har det intet at gøre, og det er i hvert Fald ikke paa slig Romantik, man kan bygge et Lands økonomiske Fremtid. Men man vil styrke England, man vil være paa Linie med England! Jeg spørger da: hvilket England? Hvad er det for et England, den højtærede Udenrigsminister vil være paa Linie med? Er det England fra i Gaar og i

Dag, er det Labour-Regeringens England, eller er det Morgendagens England? Det kunde maaske dog være klogere at være i Overensstemmelse med Morgendagens England; ve os for Labour-Regeringens! Nej, denne Idé, at vi, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, skulde være med til at sige: Stands nu lidt og overvej, om I ikke er paa forkert Vej, den er Udslag af en fuldkommen Overvurdering af Danmarks Betydning. Jeg tror, vi skal vogte os for at lulle os ind i den Tro, at Danmarks Stilling skulde være afgørende for, hvad England i saa Henseende vil gøre.

Jeg vil da slutte med at sige, at nu skal vi altsaa betale en skæbnsvanger høj Pris for intet som helst at opnaa, og det i det Øjeblik, da vor gamle Handelspolitik har spillet fallit og en ny Tid oprinder, Præferencens Tidsalder. Under disse Omstændigheder vil vort Parti kræve en Toldreform, og vi vil sætte vore Kræfter, de være nu nok saa svage, ind paa at gennemlyse den tætte Taage af Uvidenhed og Doktrinarisme, som er sænket over Landet, og bidrage vort til at sprede den. At vor Handelspolitik har spillet fallit — ja, nogle kan ikke se det, andre, og jeg tror ogsaa den højtærede Udenrigsminister, kan jo i og for sig nok se det, men det gaar ham som Admiral Nelson, han sætter Kikkerten for det blinde Øje. Der er blot den store Forskel, at Nelson gjorde det for at vinde en Sejr og den højtærede Udenrigsminister for at skjule et Nederlag.

Veistrup: Jeg tænker, at ærede Medlemmer, der har hørt den Tale, som nu er holdt af det ærede Medlem, som talte paa de Konservatives Vegne, maa indrømme Sandheden af det gamle Ord: Det sete afhænger af Øjnene, der ser. Det ærede Medlem, som sidst talte, saa kun sort, og jeg havde Følelsen af, at han en Gang imellem ogsaa snakkede sort. Det var sort alt sammen for det ærede Medlem. Men i øvrigt har han brugt den Konvention, som i Dag foreligger til Behandling, til at gaa ind paa en nærmere Omtale af Toldpolitik i al Almindelighed. Der er adskillige af de Forhold, som vi hidtil har ment var værdifulde for os, som i det ærede Medlems Øjne er det rene ingenting; det er skimlede Doktriner, skimlede Dogmer for det ærede Medlem, det hele betyder slet ingenting for os. Det gælder saadant noget som Mestbegunstigelsen, og det gælder Frihandelsdogmet, som det ærede Medlem kalder det. Jeg skal ikke gaa ind paa alt dette, da jeg antager, at